

[Udenrigsministeren]

te denne situation. Men der ligger selvfølgelig ingen politisk stillingtagen til, hvad der skal være ledetråden i dette landområdes fremtidige politik. Tværtimod har den danske regerings holdning til hele dette spørgsmål fra starten været fuldkommen identisk med den holdning, som de 5 vestlige medlemmer af sikkerhedsrådet, altså Tyskland, Canada, USA, Frankrig og England, har indtaget: at alle partier skulle have lige stor chance for at deltage i valg og lige stor chance for at præge dette lands udvikling.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) stillede en lang række spørgsmål op, som han mente i sig selv var en rimelig begrundelse for, at man havde fremsat dette beslutningsforslag i folketinget. Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) sagde: det er dog rimeligt, at vi ønsker at diskutere, hvordan man når frem til beløbene, og hvordan man nu vil kontrollere, at de bruges rigtigt, ligesom vi ønsker en analyse af, hvorfor det koster så meget at sende piger i skole i Tanzania, og en gennemgang af, hvilke konsekvenser støtte til værfstetablering vil få, osv. Det var begrundelsen. Hertil må jeg sige, at det undrer mig som mangeårigt medlem af finansudvalget og som næstformand for finansudvalget i nogle år, at hr. Svend Andersen (Rosk. a.), der også har siddet i finansudvalget i en del år, ikke stiller alle disse spørgsmål i finansudvalget. Det er jo på den måde, man behandler aktstykker i finansudvalget. Man stiller alle de spørgsmål, man gerne vil have besvaret. Det er det, der er selve ideen i at lægge aktstykkerne op i folketingets finansudvalg. Jeg vil da godt på udenrigsministeriets vegne sige, at vi svarer overordentlig gerne på alle de stillede spørgsmål, men det undrer os egentlig, at vi ikke får spørgsmålene fra finansudvalget i stedet for her. Det finder jeg personlig er en forsinkelse af sagen. Jeg har altid opfattet finansudvalgets funktion sådan, at dér stillede man alle de spørgsmål, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) nu bruger som begrundelse for at tage tingene herved i salen. Det er en noget bagvendt fremgangsmåde.

Lasse Budtz (S):

Jeg har lagt mærke til, at hr. Svend Andersen (Rosk. a.) og hr. Erhard Jakobsen også i denne sag optræder som en slags slyngveninder, hvilket selvfølgelig ikke er overraskende,

men blot skal konstateres. De var begge inde på spørgsmålet om befolkningens opbakning bag den danske u-landspolitik, og jeg vil da gerne benytte denne væsentlige lejlighed til at gøre opmærksom på, at der formentlig ikke på noget tidspunkt, siden dansk u-landshjælp startede, har været en større folkelig opbakning bag den politik, den danske regering fører, end netop nu, hvilket måske nok skulle tages i betragtning under en debat som denne.

Hr. Erhard Jakobsen var også inde på spørgsmålet om fagforeningernes stilling, og jeg vil gerne gøre opmærksom på, at LO indtager en meget positiv og aktiv holdning over for u-landsbistanden og u-landspolitikken og på enhver måde forsøger at bakke folketingsflertallets politik op i denne forbindelse.

Jeg er – og det kan måske overraske nogle – ikke så forfærdelig langt borte fra hr. Erhard Jakobsens synspunkter om handelen mellem den rige og den fattige verden. Der er ingen tvivl om, at hvad u-landene i virkeligheden ønsker, er en handelspolitik fremfor en bistandspolitik. Men denne handelspolitik kan først fremkaldes, i det øjeblik vi virkelig har givet dem muligheder for at stable en industri og et handelsnet på benene, og det sker altså ved hjælp af den hjælp, som vi forsøger at give dem.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s udtalelser i anden omgang var i og for sig kun en bekræftelse på, hvad jeg sagde i første omgang om den almindelige indstilling i fremskridtspartiet, så det skal jeg gå let hen over. Jeg vil gerne pointere, at vi har – som jeg også sagde i første omgang – ikke noget imod en debat. Vi ønsker absolut en debat, men vi troede ikke, det var ved denne lejlighed, den principielle debat skulle føres, bl. a. fordi fremskridtspartiet selv har fremkaldt en senere debat. Dette er ikke et egentligt grundlag efter vores mening. Dette er en tom demonstrationspolitik, åbenbart i mangel af bedre argumenter i fremskridtspartiet.

Med hensyn til, hvornår hjælpen skal gives og til hvilke lande, stillede hr. Svend Andersen (Rosk. a.) mig et konkret spørgsmål, og jeg skal så gentage, hvad jeg sagde før: jeg og socialdemokratiet mener, at i det øjeblik der skiftes regering i et u-land, som fremkalder et regime, som vi ikke bryder os om umiddelbart, skal vi ikke stoppe hjælpen af den grund, for det ville gå ud over befolk-